

Петъръ Великий въ тозъ бой постъпилъ както постъпять най-великитѣ и неустрашими полководци. Той билъ съ удивителна храбрость, неустрашима бодрость и въ най-крайнитѣ бѣдствия; всекога въ присѣствие на разума, па и въ самия жаръ на дѣйствиата; никаква сила него устршавала, прострѣлили дрехитѣ му, самата му шапка — а той никакъ и не трепвалъ. И тѣй, приведени въ голѣмъ безпорядкъ, Шведитѣ започенали да отстъпять съ голѣми загуби; неприятелския лагеръ, съ оружје въ ржка, се зель.

* * *

Часа четири сутриньта, на 28-ий Юний, по повелѣнието на господаря, започенали да приготвять двѣ гробници, една за офицеритѣ, а друга за проститѣ войници. Часа до шесть, гробницитѣ били готови, войскитѣ се наредили на около въ присѣствието на сжщия монархъ. Предъ неговитѣ очи и съ неговата помощъ наложили тѣлата въ гробницитѣ и започенала са погребната молитва. Петъръ Великий присѣдинилъ гласа си на пѣсньта на священитѣ; пѣящецъ, той проливалъ сълзи. Не слабъ, не безсиленъ мжжъ плакалъ тогава надъ гробницитѣ; плачущий билъ съ желѣзна воля, гений, преобразователь на Руссия.

Слѣдъ свършванието на молитвата, царя произнесълъ нѣколко жалостни думи въ прощение съ усопшитѣ; той три пѣти се поклонилъ до земята и пръвъ хвърлилъ шна прѣстъ вързъ мъртвитѣ тѣла.

Слѣдъ погребението, царя, съ събственнитѣ си ржцѣ, поставилъ крстъ на когото написалъ: „Войны благочестивые. за благочестіе кровію вѣнчавшіеся. лѣто отъ воплощенія Бога Слова 1709, Іюнія 27 дня.